

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

ЧЕСТИТА КОЛЕДА! ЗДРАВА И ЩАСТЛИВА НОВА ГОДИНА!

**Скъпи арсеналци,
Уважаеми казанлъчани,**

Отново сме в очакване на Рождество Христово, а умовете и сърцата ни се изпъл-

стои. 2020 година бе необичайна. Светът и България бяха

ват със смели планове и надежди за Новата 2021 година. Очакваме чудесата на поредната Коледа.

За всеки един от нас отиращата си 2020 година е различна. Добра, лоша, щастлива, трудна, хубава, сурова. Откъсвайки последния лист от календара, всеки се разделя с нея, изпитвайки тъга и радост, но и вяра, че по-доброто пред-

изправени пред тежко изпитание – пандемия, която буквално връхлетя върху нас и преобърна живота ни. В личен и в професионален план се наложи да вземаме трудни решения, да пренареждаме приоритетите си. Най-важното от всичко обаче остават хората, тяхното здраве и опазване в тази непредсказуема ситуация.

От самото начало „Арсенал“ и „Арсенал – 2000“ взеха безпрецедентни мерки против разпространението на коронавируса, чито прилагане продължава и до днес. Въпреки трудностите, породени от обстановката в световен мащаб, ние не спряхме да вървим напред, да работим, да се утвърждаваме. Защото „Арсенал“ е емблема. И съм убеден, че всички вие, дългогодишни работници и специалисти, както и новата генерация арсеналски кадри, сте убедени в това.

„Арсенал“ е първото предприятие, създадено в Следосвобожденска България – началото му е поставено преди първото българско народно събрание, преди първото българско правителство. Наричан е заводът-майка, заводът-град, гръбнакът на българската икономика. И всичко това е вярно, защото „Арсенал“ е предприятие, доказало и доказващо своето значимо място в българската индустрия и спечелило признание на световно ниво. Вече 142 години „Арсенал“ означава авторитет и уважение.

През 2020 година за 16-и път отличихме най-изявените в своите сфери на работа арсеналски кадри,

но аз съм убеден, че всеки един от многохилядния ни колектив заслужава почетно място в Алеята на славата. Защото всеки има своя принос за развитието на предприятието.

През тази година осъществихме и едно историческо събитие – отворихме капсулата на времето, завещана ни от арсеналци през 1980 година. Изградихме виртуален мост между поколенията, оставяйки нашето послание за 2044 година – на „Арсенал“ и „Арсенал – 2000“, когато „Арсенал“ ще навърши 120 години от установяването си в Казанлък.

Уверен съм, че, както сега, така и тогава, ключовата дума за работещите тук ще бъде гордост. Защото от самото си начало и през изминалия близо век и половина „Арсенал“ е доказал, че е марка, символ и гаранция за високо качество, конкурентоспособност, иновации, надеждно партньорство, добра социална политика. Доказал се е в България и в света. Навсякъде „Арсенал“ – Казанлък означава уважение. Това нито е лесно, нито идва даром. Идва с труда на всички ни, с професионализма, с всеотдайността, с лоялността към фирмата. За което благодаря на всеки един от вас!

**Скъпи арсеналци,
уважаеми
казанлъчани!**

Изпращаме година, изпълнена с много предизвикателства. Изпращаме я по-силни, защото трудностите каляват и те карат да намират нови възможности и решения. С нетърпение очакваме Рождество Христово, защото вярваме в добрите неща и чудесата, които ще ни се случат. Пожелавам Коледната магия да ви докосне, да бъдете щастливи и уверени в себе си. Пожелавам ви здраве, топлина в сърцата, домашен уют и смели мечти, които да реализирате през Новата година!

Честити Коледни празници!

**Успешна и благословена
2021 година!**

Инж. Николай Ибушев
Генерален директор на „Арсенал“ АД

Председател на Борда на директорите на „Арсенал – 2000“ АД

Почетен гражданин на град Казанлък
Основател и ръководител на МК „Алтернативата на гражданите“

**„Помогни в нужда“
стигна до възрастни хора и деца**

По темата на стр. 5

МОТИВИРАЙТЕ

своите служители, клиенти и партньори

Ваучер Храна®
Ticket

Ticket
Compliments®

Compliments®

Идънред България www.edenred.bg
Edenred Тек: +359 2 974 0220 bulgaria@edenred.com

За резервации в ресторант „Орешака“: 0700 70 717, www.oreshaka-bg.com

Калоян Кормев: „АРСЕНАЛ“ ИМА БАЗА ЗА РАЗВИТИЕ НА МЛАДИТЕ СПЕЦИАЛИСТИ

Калоян е отскоро в „Арсенал“ – само от около три години, но вече започва да настъпва здраво в работата си като конструктор в Завод 1. Ръководителите и колегите, с които работи, считат, че спойно може да влезе в графата „нова генерация арсеналци“. Не без основание.

Без да го питам, започва сам отдалеч да ми обяснява, че и той, като мнозина в друже-

а по-късно завършва и магистратура „Машиностроене и уредостроене“.

И тук идва един доста травмиращ момент от живота на младия инженер. Като току-що завършил специалист, подава документи в две други големи казанлъшки фирми. Взели го на работа в едната, но като ОТК. Обещали му, че в най-скоро време ще

ново. Елена Демидова му се доверява и често го праща с указания да свърши някаква работа. Помага му и при изготвянето на документацията. „Така започнах да се уча, макар че оръжието не е моята страст. За мен по-интересни са конструкцията и принципът на действие на самото изделие. В процеса на работа разбрах колко

че човек трябва да пробва. Докато не опита, няма как да знае ще се справи ли или не. Симеон Загаров казва за Калоян, че е много упорит. „Няма начин да не се справи“, – категоричен е той.

Калоян Кормев вече гради авторитет

Заместник-директорът на завод 1 инж. Тодоров го определя като амбициозен. „За краткото време, откакто започна работа при нас, пролича изключителното му желание да върви напред, да се учи. В него има голям потенциал, активен е и бързо навлиза в работата с новия продукт на компютъра“.

Питам Калоян как щеше да се чувства, ако му бяха предложили работа в някои от другите заводи. Той е категоричен, че

където и да е, в „Арсенал“ има база за развитие

И още по-важното е, че вярват в младите специали-

и повече задълбава в работата. Сам казва как лека-полека тя се превръща в негово хоби.

Иначе, с друго сериозно не се занимава. На работа, след работа – с приятели, през почивните дни – в планината или някъде другаде за отмора.

Засега живее с родителите си. Има си апартамент, който ремонтират с баща му и в най-скоро време смята да се отдели и да бъде самостоятелен – време му е вече. На 30 години човек не трябва да виси на „врата“ на родителите си.

Има сестра, която се е реализирала в съвсем различна сфера – тя е ветеринарен лекар в Стара Загора. Добре, че са наблизил и имат възможност честичко да се виждат и събират. Калоян казва, че най-голямата радост в живота му е неговата племенница Татяна. „Заедно ли сме – тя командва“. И с това се изчерпва като че ли всичко, а то звучи като безпределна обич.

И пак тази усмивка, която почти през цялото време не слиза от лицето му – излъчва

ството, вече е потомствен арсеналец. Тук е работила баба му. Майка му, баща му и чичо му все още работят в предприятието. И той не прави изключение, макар преди това да е срещал разочарованието от други предприятия в Казанлък.

Кореняк казанлъчанин, завършил Механото със специалност „Машины с цифрово-програмно управление“. Веднага след завършването започва работа в най-голямото предприятие в общината – „Арсенал“. Поработил година и половина като оператор на машина и още толкова като настройчик в 1/300 – дружинният цех. Но още тогава решил – ще учи.

Преди да влезе в техникума, решил да учи за готвач. Не го приели. Не е разочарован толкова от този факт, само се подсмива: „Ако ме бяха приели, поне щях да бъда по-дебел“. Но, уви – запазил си е елегантната фигура и до днес.

По-късно друго решава – да кандидатства „Рибовъдство“. И там – „грета“. Пак се подсмива: „Кой знае къде щях да развъждам риба сега...“.

Трети опит – решава да изкара курсове в БДЖ за „реvisor вагони“. Работата най-общо се състояла в извършване на технически прегледи на вагоните, но и тук се задържал само докато траят практическите занятия.

Последен опит за повишаване на образованието си прави в Технически университет в Габрово и... го приемат. Може би тук е мястото да кажем – съдбата си знае работата

му дадат възможност да работи по специалността си като инженер. Всичко обаче си остава само обещание. „Подведоха ме, не постъпиха коректно с мен. А аз исках да работя, да се развивам. За какво учих?...“. Във втората фирма пък му искали стаж като инженер. „Нали, за да го имам този стаж, все пак трябва да започна някъде работа. Един вид – направо ме отпратиха, без да знаят колко зная и какво мога“. Всичко това Калоян разказва с огорчение, но през цялото време усмивката почти не слиза от лицето му.

Отчаян в търсенето на работа, Калоян решава, след случилото му се вече – без особени очаквания, да подаде документи и в „Арсенал“. Тук обаче решават да му гласуват доверие и веднага е назначен като конструктор в Завод 1. Калоян е леко притеснен, заради спецификата на производството, която няма нищо общо с неговата специалност, но не се отчайва. Започва да се учи в движение. Радостното за него е, че попада на добри специалисти, към които е прикремен, за да направи първите си стъпки в конструкторската работа. Симеон Загаров и Елена Демидова са първите, които му подават ръка, както и ръководителят на отдела инж. Рачев. За Калоян конструкторът Симеон Загаров казва, че е изпълнителен, точен и кипи от желание да научи всичко

важни са самите детайли. И не само детайлите, като компоненти на изделието, но и детайлите на самата работа“.

Инж. Кормев вече е напреднал в работата. Работи и по няколко изделия, срещал е трудности, преодолявал е препятствия и казва, че всичко дотук е постигнал благодарение на колегите си. „Много добър колектив сме. Всеки си гледа работата. Но, когато някой има нужда от помощ, всеки, който има познания и опит, го споделя. Това за начинаещите специалисти е от голямо значение. Та нали трябва да има приемственост“.

Отскоро Калоян Кормев е водещ конструктор по ново изделие

За него – ново, за „Арсенал“ – позабравено старо, чието производство се налага да се възобнови. Вече се е запознал с цялостната му документация. В момента изработва 3D-модели на всички компоненти по изделието и предстои да се съберат в едно цяло. А те са страшно много... Работата е мащабна, обемна като количеството, а трябва да се гонят и срокове. Това не го притеснява. Личи му по усмивката. Даже споделя, че му е любопитно. „Моделите, които изработваме на компютъра, са различни с много размери. Изисква се съсредоточеност и отговорност“. Явно, работата е доста сериозна. А дали ще се справи?... Калоян смята,

сти и им дават поле за разгръщане на възможностите. „Работа има. Друг е въпросът кой как ще се справи с нея. По това проличава на кого какви са възможностите и има ли желание за професионално развитие. Аз лично с удоволствие идвам на работа“.

И още нещо споделя младият специалист – „покроял работата с изделията, върху които е работил, „още едно висше е изкарал“. Направи ми впечатление колко мъдрост има в разсъжденията му. „Колкото повече научавам, толкова повече осъзнавам колко не знам“. И въпреки това, все повече

откритост, ведрост, чистота. Последното, казано в заключение от Калоян Кормев, е, че

не е нужно човек да тича по чужбина

Има ли желание, всеки може да се реализира и да се чувства щастлив и тук, в България. Явно, той е точно от тези хора.

Неслучайно му вярват в Завод 1. Млад е. Учи се. Амбициозен е. И успява.

Това е новата генерация на „Арсенал“. И такава трябва да бъде.

Първолета Петкова

Младещът записва специалност „Мехатроника“.

„АЛТЕРНАТИВАТА НА ГРАЖДАНИТЕ“ – КАУЗИ ЗА ДОБРО

АЛТЕРНАТИВАТА
НА
ГРАЖДАНИТЕ

Местна коалиция „Алтернативата на гражданите“, която има осем общински съветници в Общинския съвет, и през 2020 година продължава своята мисия – дарителство за добри каузи, за напредъка на Казанлък и населените места в общината.

Коалицията бе една от първите дарители със сериозен принос в създаването на Ученически гвардейски отряд и Ученически духов оркестър в Казанлък. Най-го-

Един от най-дейните организатори в кампанията от самото ѝ начало е Антония Славова, член на Коалицията.

Регионалният академичен център в Казанлък, следващ родолюбивата идея да популяризира български учени, откриватели, личности от обществения и политическия живот, както и исторически събития, допринесе за обогатяване на културния живот в града. Координатор на РАЦ – Казанлък е инж. Владимир Чучумишев, общински съветник от „Алтернативата на гражданите“.

20 хиляди лева по сметката на МБАЛ „Д-р Христо Стам-

лъмата част от даренията за изработване на униформите на младите гвардейци от Професионална гимназия „Иван Хаджиенов“ е на членовете на „Алтернативата“. Дарението от 10 хиляди лева бе направено още в първите дни на 2020 година, във връзка с 95-годишнината на Механотехникума в Казанлък. Тържествената церемония по освещаване знамето на първия в Старозагорска област Ученически гвардейски отряд и връчване тамбурmajora на духовия оркестър се проведе на 30 септември на площад „Севтополис“.

Членове на „Алтернативата на гражданите“ подкрепиха

болски“ дариха членовете на Коалицията. Средствата бяха предоставени още през м. април т.г. за подпомагане на общинската болница за закупуване на апаратура и неотложни нужди в борбата с

нералния директор на „Арсенал“ АД инж. Николай Ибушев, основател и ръководител на Коалицията, Почетен гражданин на Казанлък, през месец май 2020 година в село Енина бе монтиран банкомат на Банка ДСК. Той е огромно улеснение за жителите на Енина и на съседните села Горно Изворово и Долно Изворово, за майки с малки деца, пенсионери и хора с ограничени възможности за пътуване. За работещите в „Арсенал“ АД и „Арсенал - 2000“ АД обслужването от банкомата на ДСК дава редица преференции.

През октомври 2020 година се навършиха 5 години от издигането на паметника на Христо Ботев в парк „Розариум“. И тук членове на „Алтернативата“, заедно със съмишленици в лицето на кмета Галина Стоянова и Драгомил Иванов, лидер на партия „Атака“ в Казанлък, направиха възможно една патриотична идея да се реализира. Благодарение на финансовата им подкрепа, бронзовият бюст на поета-революционер намери своето място в емблематичния казанлъшки парк.

Добромир Гущеров, възвърна своя блясък.

И Здравната служба в селото бе преобразена благодарение на подкрепата на Коалицията. За празника на Енина нейните жители получиха като дар изцяло обновена сграда, в която се помещават реновираните лекарски кабинет, стоматологичен кабинет и чакалнята. По думите на кмета на Енина Димитрина Дончева, ако „Алтернативата на гражданите“ и лично инж. Николай Ибушев не са се отзовали на молбата ѝ за съдействие за ремонт на сградата, тя щяла да бъде затворена още през месец февруари. Сега сградата е като нова, а за настъпващите празници е красиво аранжирана със светещи гирлянди.

Центърът на Енина се превърна в приказка, след като на 12 декември бяха запалени коледните светлини. Високият 18 метра бор, Кметството, всички туи и декоративни храсти в централната част, кръговото, Здравната служба са украсени за Коледа с подкрепата на „Алтернативата“. Часовниковата кула също светна празнично, нейната украса е дарена от Георги Попов.

В поредицата инициативи е и книгата на дългогодишния журналист Ваньо Стоилов „Милиони стъпала към Бога“, чието второ разширено и допълнено издание излезе с финансовото рамо на членовете на Коалицията. За Деня на будителите – 1 ноември, тя бе отличена от Съюза на българските журналисти. Издаването на поредната книга на ветерана сред културните дейци на Казанлък Веселин Шивачев – „160 години читалище „Искра - 1860“, също бе подпомогнато от „Алтернативата“. През изминалата година бяха направени дарения на книги и за фирмената художествена библиотека на „Арсенал“.

Съветниците от групата „Алтернативата на гражданите“ продължават да подпомагат дейността на Технически колеж – Казанлък. В навечерието на Коледа и Нова година те предоставиха средства за закупуване на оборудване за отоплителната система в Коледа.

Палитрата на дарителството на Коалицията е голяма. Подкрепят се каузи за здраве, за култура, за социални придобивки, за красиво и добро. Към това се прибавя и фактът,

че вече четвърти мандат общинските съветници от „Алтернативата на гражданите“, наследник на „Експерти за Казанлък“, продължават да даряват своите възнаграждения, които им се полагат за работата в Общинския съвет.

И стореното добро се вижда.

Юлия Младенова

Снимка: Енчо Славов

финансово поредната добра кауза, реализирана в община Казанлък. Те участваха в четвъртата поред благотворителна кампания „Дари живот! Помогни да затупти детско сърце!“ на дамската организация „Иньр Уийл клуб“ в града на розите. Инициативата се провежда в подкрепа на семейства с репродуктивни проблеми и с всяка изминала година става все по-мощна.

коронавируса.

Продължава подкрепата и за храм „Свети Пророк Илия“ в Казанлък. Църквата непрекъснато се обновява и принос в това имат представителите на Коалицията, които даряват средства.

С подкрепата на „Алтернативата на гражданите“ и с личното съдействие на ге-

два месеца, след като банкоматът в Енина заработи, жителите на населеното място бяха сюрпризирани от поредната инициатива на „Алтернативата на гражданите“. Боядисана в бяло, с обновени в тъмен лак дървени елементи, с ремонтирани светещи часовници, Часовниковата кула в селото започна нов живот. „Звездният храм“ на Енина, построен през 2000 година от друг дарител –

АРСЕНАЛЦИ СЕ ВКЛЮЧИХА В „АКЦИЯ ДЯДО КОЛЕДА“

И тази година „Арсенал“ се включи в благотворителната кампания „Акция Дядо Коледа“ на Сдружение „Бъдеще за децата“. В предприятието инициативата получи гласност за първи път през 2019 година и „виновник“ за това е Мира Енева от Завод 6/120. Тя работи в завода от 6 години, като в свободното си време се занимава с приложно изкуство и пише. Обича да се включва в благотворителни начинания.

По нейно предложение миналата година на Коледната елха във фойето на цеха са поставени писма с истории на деца в неравностойно положение. В тези истории децата си пожелават скромни подаръци и се надяват Дядо Коледа да им ги донесе. Десетки арсеналци от Завод 6, от други заводи и от Управлението на дружеството се включиха в кампанията и зарадваха деца в нужда.

И през 2020 година акцията отново се проведе.

Заради противоепидемичните мерки по-малко хора успяха да се включат в кампанията „Акция Дядо Коледа“ на казанлъшкото сдружение. До крайния срок 14 декември бяха взети 20 писма от работещи в „Арсенал“ и бяха осигурени подаръци, според разказаните детски истории. Музикални играчки, пухкави ръкавички, топли шал и шапка, слушалки, електрическо одеяло, комплект за рисуване, са част от подаръците, осигурени от арсеналци, участвали в кампанията. Всички те ще стигнат преди Коледа до децата, за да им донесат радост и усмивки.

За осма година казанлъшкото Сдружение „Бъдеще за децата“ обедини казанлъчани под мотото „Заедно да подарим по една вълшебна коледна приказка!“.

Макар и по-малко спрямо 2019 година, заради

обективните обстоятелства с пандемията, тазгодишната кампания събра общо над 180 коледни подаръка за децата на Казанлък. В нея се включиха много хора с добри сърца и със

задружните усилия на всички тях детските желания са изпълнени.

Юлия Младенова

Вълшебство

9-годишната Рая Енева е автор на разказа „Коледният пегас“. Родена е в Кипър, но е свързана с „Арсенал“ – майка й Мира Енева работи в Завод 6, а като малка Рая е посещавала арсеналската детска градина „Буратино“. Сега е ученичка в 3 „б“ клас в СУ „Екзарх Антим I“. Рисува в школа „Ренина“, пише в ОДК „Св. Иван Рилски“. Има много спечелени награди през тази година, включително и от международни конкурси. В началото на декември 2020 г. разказът ѝ „Коледният пегас“ спечели втора награда в Националния конкурс „От Коледа до Васильовден“.

* Коледният пегас *

Има един пегас, като онези от приказките. Всички си мислят, че крилата му са зелени, но те са истински и пегасът не е като от приказките, а е наистина истински.

Един ден, от топлите южни страни, той реши да се разходи към северните студени далечини. Захласнат от невидани гледки, той отиде твърде далеч. Навън беше студено и тъмно и пегасът изморен стигна до къщата на Дядо Коледа. Той радостно го посрещна на вратата и му предложи да му погостува за през нощта. Нагости го с курабийки и мляко, разбира се. На другия ден пегасът се събуди рано, за да се прибере към южните земи, богати на зелени поляни с трева и топло

слънце, но като видя как бързат и колко много се трудят всички за Коледа, реши да остане и да помогне малко.

Вие се чудите как ли един пегас помага? Той стана един от важните помощници на Дядо Ко-

леда, със силата на кон, той сам дърпа шейната. Понякога раздава подаръците на децата. Когато Коледа свърши, той си тръгна за южните страни и обеща да дойде пак. И на следващата Коледа се върна. На по следващата

ЩЕДРА ПОДКРЕПА ЗА АРСЕНАЛСКАТА БИБЛИОТЕКА

Художествената библиотека на „Арсенал“ АД изразява своята благодарност за щедрата подкрепа към ръководството на фирмата и МК „Алтернативата на гражданите“, към синдикалните организации на КНСБ и КТ „Подкрепа“, към читателите, които подкрепиха библиотечната дейност и допринесоха за обогатяването на фонда с много нови издания в навечерието на Новата година.

Най-сърдечни поздравии за многобройните читатели от „Арсенал“ по случай коледно-новогодишните празници!

Нека бъде успешна, щастлива и благодатна Новата 2021 година!

Нека се множи книжовното ни богатство!

Нека увлекателните и разнообразни четива продължат да носят приятни изживявания и неизчерпаемо удоволствие от прочетеното!

Илина Зарова, библиотекар

Коледа отново. А дядо Коледа винаги го чакаше на вратата. Той много се радваше, когато пегасът се връщаше всяка година вкъщи. Нагостяваше го с курабийки и мляко, разбира се.

Точно сега той стои до уютния огън в удобно кресло. Доста е изморен – днес прехвърча от южните земи до северния полюс, защото приближаваше Коледа. Тази вечер хапва шоколадови бисквити и пие топло какао. И си мисли колко му е хубав животът, пълен с детски смях.

А утре през нощта златната му грива ще прехвърчи над димящите коминчета на топлите ни къщи за нашата вълшебна Коледа.

Текст и рисунка: Рая Енева

Общественият посредник Гинка Щерева:

РАБОТА ПО ВРЕМЕ НА ПАНДЕМИЯ

Работата на обществения посредник не може и не бива да се планува. Тя трябва да следва хода на обществените събития, да подпомага

Със съдействието на обществения посредник, след жалба на гражданин, от юли месец община Казанлък стана шестата община в България (след Столична община, Бургас, Варна, Велико Търново и Пловдив), която дава възможност на гражданите си чрез ползване на ПИК от НАП да правят справка за дължимите данъци и такси с възможност за плащане. Този код дава възможност на всяко физическо лице да проследява задълженията си, в т.ч. и

за гражданско състояние, данъчна оценка, до дирекция „Социално подпомагане“, както за месечни, целеви, така и за еднократни помощи. ПИК от НОИ също е безплатен.

По думите на омбудсмана на Казанлък,

в периода на въведените извънредни мерки се увеличават жалбите,

породени от конфликти в етажната собственост. Неурегулираните отношения, липсата на легитимно избран домоуправител, несъбираемостта на текущи задължения, липсата на средства за планирани и належащи ремонти, ограниченията за провеждане на общо събрание – всичко това създава предпоставки за невъзможност да се прилага Законът за управление на етажната собственост в извънредното положение. Не са редки случаите на ползване на професионален домоуправител, но това твърде често не оправдава очакванията на съсобствениците.

Щерева отбелязва още, че традиционно място в оплакванията на гражданите до нея заемат тези срещу мобилните оператори. И посочва куриозен случай – натрупана сметка за ползване на мобилен интернет в чужбина на стойност 29 хиляди лева. Със съдействието й сметката е редуцирана до 10 хиляди. „С уважение към силния пол, но по време на извънредното положение по-често мъже в тежко финансово, мате-

риално и здравословно състояние, са потърсили съдействие и подкрепа, – сочат наблюденията на обществения посредник Гинка Щерева. – Това са самотно живеещи хора, със заболявания, здравно неосигурени, ненавършили възраст за пенсия, но най-често със собствен недвижим имот“.

И посочва конкретен случай на човек, който по стечение на обстоятелствата е изпаднал в тежка ситуация. Мъж, който дълги години е работил без осигуровки, при навършване на възраст за пенсиониране няма изкушения осигурителен стаж. Изчаква възрастта за социална пенсия, но междувременно се разболява. Не е предприел необходимите действия за развод, което се явява пречка при навършването на възраст за социална пенсия, такава да му бъде отпусната. Здравословното му състояние се влошава в началото на пандемията. „Предприетите мерки от страна на Обществения посредник, Домашния социален патронаж, Дирекция „Социално подпомагане“, Бърза помощ и болницата, не бяха достатъчни, за да помогнат.

Един живот не е достатъчен, за да се справи човек с това, което сам си причини!“

е тъжният извод от този случай.

В своята равносметка за работата си с гражданите през 2020 година Щерева отчита, че най-много жалби са получени срещу дирекция „Местни прихо-

ди“. Жалбите са срещу завишения размер на такса битови отпадъци /ТБО/, както и наложения петкратен размер на граждани и юридически лица, които са пропуснали до подадат декларация по чл. 18, ал.5 за нежилищни имоти. Прави й впечатление още, че не са много жалбоподателите, редовни данъкоплатци, които, поради незнание или бездействие, не са се възползвали от правото си да подадат декларация за частично освобождаване от ТБО поради неползване на имота.

Тенденция по време на пандемия са колективните жалби, както и „рецидив“ при жалбоподателите – най-много жалби – 7 на брой подадени от един жалбоподател, които касаят местни данъци и такси.

„В Анкетното проучване за Плана за интегрирано развитие на община Казанлък за периода 2021-2027 година се включих с

предложение за изграждане на Кризисен център за бедстващи хора

с режим на настаняване от 24 часа до максимален престой 3 месеца като нова социална грижа в общината“, информира Гинка Щерева. И добавя, че максимата, от която се ръководи, е „Общественият посредник в полза на гражданите!“. Една кауза на общинските съветници от „Експерти за Казанлък“, чийто наследник е „Алтернативата на гражданите“.

В. „Трибуна Арсенал“

С настъпването на Коледните и Новогодишни празници на всички жители на община Казанлък желая здраве, сили, добротворчество и надежда!

Гинка Щерева

Обществен посредник на община Казанлък

гражданите в търсенето и защитата на техните права, да бъде не само коректив на администрацията, но и обратната връзка с гражданите. Това казва общественият посредник на община Казанлък Гинка Щерева в края на една трудна година, каквато бе за всички 2020-а.

Пандемията създаде необходимостта от реално ползване на електронни услуги

глоби, най-често от КАТ – Пътна полиция. ПИК-кодът е безплатен и се издава във всеки офис на НАП. По нейна инициатива на няколко пъти се организира информационно-разяснителна кампания относно ползването на електронни административни услуги чрез Системата за сигурно електронно връщане, достъпни с ПИК от НОИ. Особено актуални са и в този момент подаването на документи

ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

НОВИЯТ ПОРТАЛ НА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

WWW.ZAKAZANLAK.BG

„ПОМОГНИ В НУЖДА“ СТИГНА ДО ВЪЗРАСТНИ ХОРА И ДЕЦА

„Помогни в нужда“ е благотворителната инициатива, която започна за Рождество Христово екипът на ресторант „Орешака“ в Казанлък. Идеята дава 21-годишната Виктория Аврамова. За по-малко от 2 седмици инициативните момичета успяха да съберат над 3500 лева от дарения и много продукти – брашно, захар, ориз и други от първа необходимост, също предоставени от дарители. Освен това, физическо лице, пожелало анонимност, е дарило 1000 лева, с които да се закупят лакомства за деца от семейства в нужда.

62 домакинства на възрастни хора от Бузовград, Енина, Крън, Розово и Овощник ще бъдат зарадвани с коледните пакети, направени от момичетата с дарителите и със закупените от събраните средства. За всяко домакинство ще има по три торбички, съдържащи олио, грах, домати

пюре, консерва, кори за баница, веро, китка чай, макарони – в едната, боб, леща, ориз, сирене, шоколад, захар – в другата, и три вида плодове по 1 килограм – в третата. Средства ще има за подкрепа на още нуждаещи се семейства, отбелязват организаторите на кампанията, тъй като все повече хора се отзовават на техния призив и събраната сума се увеличава. За децата ще има торбички с лакомства.

Дарени са и ранички, които екипът също ще напълни с вкусни сладкиши и ще подари на деца в неравностойно положение. Момичетата приготвиха подаръци за многодетно семейство. За всички дарени суми и продукти инициаторите на „Помогни в нужда“ водят строга отчетност.

Към тази благородна инициатива Виктория Аврамова и нейните съмишленици прибавят и изненада за живеещите в защитените жилища в Казанлък. Дядо Коледа и Снежанка ще ги посетят в навечерието на светлите празници.

Юлия Младенова

В МАГИЯТА НА СРЪЧНИТЕ РЪЦЕ

„Арсенал твори” е името на една нова група във Facebook. Видима и публична. Тя набира популярност и предизвиква вълна от възхищение. Тук всеки може да открие богатство от изработки, красиви и изящни сувенири, играчки, картички, украси...

Потънали в ежедневните служебни ангажменти, с учудване установяваме, че в колегата до нас се крие истински талант, със сърчни ръце и богата фантазия, възплетени в любителски шедьоври на изкуството.

В отдел „Доставки” на „Арсенал” работят 10 жени. Че-

желанието, въображението, търпението. Самите те казват, че всичко идва от ума и сърцето. И всяко нещо, създадено с ум, сърце и сърчни ръце, е уникално и неповторимо.

Отдел „Доставки”

Когато влязох при тях в отдела и помолих да ми покажат някои изработки, се развихри същинска буря от емоции. От всички краища на залата започнаха да се носят какви ли не чудно красиви неща – картини, картички, рисуващи чаши, поставки – какво ли не. И обясняват, че това не било всичко...

А когато на някоя и хрумне някаква идея или съзре в една проста черупка, камъче, шишарка, чаша, прежда или хартия бъдещо творение – всички се включват. И останалите колеги не остават равнодушни... Тук всяко нещо си има своя история и предназначение, а понякога и просто ей така – само за удоволствие – не работят „по заявка”, както те споделят.

Имало е случаи, в които удоволствието се превръща в

При това – нееднократно.

Каквото и да се пише, ще бъде недостатъчно и повърхностно. По-добре за таланта им да говорят техните творения... Споделената радост от удовлетворението и удоволствието от сътвореното не я прави по-малка, нали!?

Към тях се присъединяват и други арсеналски отдели, звена или отделни автори на красиви коледни украси. Все пак наблюдават светли празници – нека да е праз-

Снежки

нично и на очите, и на душата ти... Въпреки всичко...

Първолета Петкова

Хартиеният свят на Дани

Представям ви една млада дама с невероятна дарба. Даниела Димитрова, която е част от „Арсенал” вече 6 години.

В началото започва като ОТК, по-късно се мести в завод 1 като инженер по

прави. Преди 2-3 години открива, че може да прави и торти... от картон, които са хит сред децата. А и не само сред тях. Тортите представляват отделни картонени парчета в различна форма, които лесно и бързо се сглобяват. Във всяко парче могат да се поставят малки играчки или лакомства.

Дани разказва колко уникално е чувството да видиш усмивките на децата и възрастните, колко удовлетворена е от себе си и свършеното. Когато вижда одобрението на хората около себе си, харесали нейните изработки, това й действа стимулиращо и я мотивира да продължава.

инструментална екипировка. Добър и усмихнат човек, който помага и подава ръка, когато си в нужда.

В забързаното ежедневие, покрай работа, семейство, грижи за дома, приятели, си е намерила хоби, с което да си запълва времето. Поне тогава е било така. Но към днешна дата отделила все повече време за него.

Преди 7-8 години Дани започва да се занимава с изработване на най-различни фигури от хартия. Запалила се е от своята майка. „В началото започнах да правя 3D оригами, представляващи малки триъгълници, чрез съгъване от различни цветове и свързани заедно. Правила съм лебеди, пауни, вази с цветя, пиленца и пиленца в черупка”, разказва Дани. Така е зарадвала много хора с изработките си. Това й харесва и продължила да го

Днес Дани е обогатила още колекцията си. Вече прави сувенирчета, снежинки, елхички от макарони и гобленчета. Особено атрактивни и желани са елхичките, изработени от макаронени панделки. Всички нейни колеги вече имат такива.

Има още много оригами – нови и различни. Даже такива, които едва ли някой би се сетил, че могат да бъдат направени от хартия. Затова Дани си има своя страничка във фейсбук... Какво пък. Задоволете любопитството си. Може пък да ви хареса...

Александрина Георгиева, отдел „Опазване на околната среда”

Моника

тири от тях са превърнали домовете си в истински работилници за изработване на изящни предмети. От години насам Снежана Стоева, Христина Георгиева, Моника Пенчева и Елена Станева създават красота, използвайки различни прийоми и материали, рисуват върху различни основи, боравят с различни похвати. Разглеждат сайтове, включват се в курсове за приложно изкуство. Често експериментират. Но в основата на това са

Празнична Коледна трапеза

След изтичащата 2020 г., изпълнена с проблеми и превратности, настъпват празничните Бъдни вечер, Коледа и Нова година. Трудностите в делниците обаче не отменят дългоочакваните семейни празници, свързани по стар български обичай със събиране около трапезата, която неизменно създава различно настроение. А то започва от кухнята – там, където се приготвят изкушенията за празничната софра.

Такава красива трапеза подготвиха майстор-готвачите от арсеналското „Столово хранене” по предложение на техния ръководител Йонка Велчева.

След постите на коледната трапеза присъстват месни ястия – пълнена пуйка с кисело зеле, оригинална капама в тиква, шпикован свински врат, хайдушки сарми, пълнени с късове месо. Картофената салата и разяждката „Коледен венец” от различни видове сирена върху канапе от зелена салата, гарнирана с чери домати, предшестват същинската вечеря. На трапезата присъства неизменно традиционната коледна погача, тиквеник и плодове. Богатството от вкусове се допълва от ягодава торта с баварски крем, бяло и червено вино. Елегантен свещник и стилно подредени чаши, прибори и салфетки със снежинки слагат финала на подредбата в очакване на светлите празници.

Оригинална коледна капама в тиква

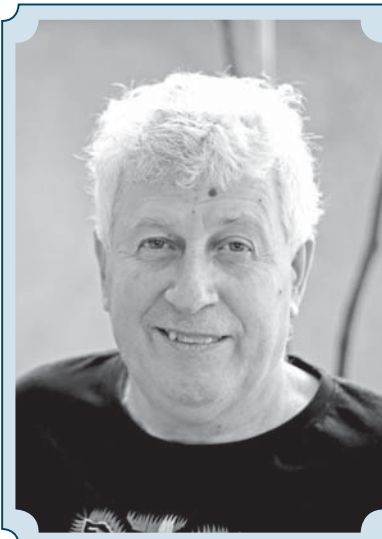

Месото се нарязва на късове. То може да бъде само от един вид или комбинирано – пилешко, свинско и телешко. Запързва се с лук и гъби до полуготовност. Овкусява се с черен пипер и други подправки по желание.

Взема се средно голяма тиква. Най-отгоре се отрязва капаче, откъдето се почиства вътрешността от семките. Пълни се с полуготовата смес. Затваря се с капачето и се пече на бавен огън във фурна. Препоръчва се това да става при температура 100 градуса на фурна с вентилатор, в продължение на 3 часа.

Да ви е вкусно!

МАЙСТОРЪТ ФИТКОВ: УСМИВКА И СЪРЦЕ

Николай Фитков. При кого, ако не при Николай, да се спре човек в тези не-весели времена, та да му стане малко по-весело, по-леко. Все пак, ведно с другото, той е и „парче“ карикатурист. В игривия, дори леко дяволит, но определено добронамерен и лаконичен свой рисунък, Фитков се разпознава като талантлив различен автор от познавачите в родния Казанлък, в цяла България, та до Южна Корея... Но карикатурата, макар и най-видимото, е само едно от парчетата в пъзела „Николай Фитков“, който не се реди докрай без частите от битието му на скулптор и майстор в художественото леене.

Към 43 тона обработен метал, застинал красиво в многометрови паметници и миниатюрни пластики, дело на именити казанлъшки и национално известни художници като проф. Велислав Минев и Георги Чапкънов, минава в годините през огнището и ръцете на Фитков. Но първата му отливка е в цветната леярна край Бузовград, част от арсеналския завод за пружини. Където постъпва навръх Николден 1984-а.

Открил се в изкуството едва след казармата, без Художествена гимназия и подходящи роднинства, Николай нямах голем шанс за Художествената акаде-

Майсторлъкът

Трудното в тази леярска работа, която гони прецизността на художествените

форми, е, че правиш всичко от край до край, обяснява Николай. „Може да сбъркаш навсякъде по пътя: калъп /гипс - силикон - вощък - модел - ретуш - отливка - полиране - патиниране...“.

Сложен труд и отговорност към автора на пластика-та. Трябва да познаваш материала, да внимаваш. Фитков го може. И знае, че цената на този труд е тази, която е. Нищо, че непознаващи технологията се чудят – изглежда им скъпо. И

Но не всичко у нас е лошо!

„Наследници сме на Античността и Ренесанса. Не си даваме сметка, но нашите предци са правили неща, с които има да се гордеем, вместо сега да ги унищожаваме. Светът е на пластове, в някои от тях сме оставили истинска стойност“. За Фитков българските гордости са именно в постиженията на духа: „Библията е преведена на български векове преди това да стане на немски“.

Много хора не разбират това, което прави, дори карикатурата не усещат: „За какво живеем, ако не се срещаме в изкуството? Радващо е да има твои неща по целия свят, толкова кратко живеем! Нещо си направил. Макар да е тло, да виждаш хора със самочувствие, без нищо да са направили. Но! – Има кой да прецени...“. Фитков бързо сменя тъгата с усмивка.

Усмивката не бяга от лицето му

Обратното – постоянно се връща. Към него самия и към другите. На живо и през свежите му закачки в черно-бяло и цветя върху картон от изложба или лист, „надраскан“ дори на пейката, докато наблюдава света. Присъства елегантно дори в личните му малки метални пластики.

Николай Фитков има 16 участия в международни форуми за карикатура и много награди. Последната е от няма и месец. Идва от най-големия азиатски конкурс в Южна Корея. В тази страна казанлъчанинът се предста-

вя 7 пъти: „Имат някакъв афинитет към моите работи“. Но и уважават всички участници, докато: „У нас вниманието е само към голямата награда“.

В България все по-рядко се намират художници, ангажирани с този жанр, който се родее с публицистиката. Почти няма и къде да се показва. Освен в редки изложби. Вестниците отмират, отбелязва Фитков, чиито работи са отпечатвани стотици пъти в местната преса. Години наред работят заедно с искриста Дечко Николов. „Пускат се“ редом в конкурси, имат общи изложби и участия в наши и чужди каталози. Последната им обща идея е уъркшоп за ученици в местните Чудомирови празници. Събуждат младите. И тук, както и в леенето, приемствеността „куца“. А точно в тази възраст Николай опита с рисуването и показва първата си карикатура в „Искра“.

Карикатурата!

Карикатурата ми дава нещо незаменяемо, няма как да обясниш на човек, който е далеч от творчеството. Докато рисуваш, си някъде другаде, извън света. Това си е твоето нещо, разтоварва, радва, споделя Николай. Обича да споделя. С него можеш да говориш безкрай. Разказва филм на Шахназаров, припомня кадри на Фелини... Описва Леонардо, Рафаело, Микеланджело! /Обича Италия заради изкуството!/. „Кой щеше да знае Медичите, ако не бяха меценати?“...

Сургул!

Фитков не се и замисля да тръгне към Сибир, щом станало ясно, че далечният руски град го отличаваша с награда за карикатура. С перипетии, но отива. Посреща-

нето е велико. Стъписва се, щом вижда своите неща на огромните постери в размери 5 на 3 метра. Изпуска помет. Но гостува в руски дом. „Не съм русофил, но при-

знавам, срещнах безкрайно читави хора, различни от имперските си управници!“. Вижда Третяковската галерия. И другото лице на империята: традицията на мощна и смислена културна политика, която се води и днес. „Империата, а днес – държавата и общината, дават всичко на хората, занимаващи се с изкуство. Само – да работят!“. Фитков е впечатлен – у нас това липсва. Липсва и публиката – хиляди млади хора!

И в Македония го отличават. Но по нашенски пропускат да го уведомят. Разбира от приятеля си Дечко, едва когато вижда своите карикатури в пратения за него каталог. Голяма радост му е присъствието в изданието на турския конкурс „Настрадайн Ходжа“. Да си редом с толкова колеги е радост.

Николай не спира да се радва

„И дъщерята, и синът много ме радват, толкова креативни млади хора!“. Усмивка се. А с майка си, жена на легло, на право се смеят. Хуморът лекува. Както и Доброто. Като един пратеник на Доброто, Николай отваря сетивата си и за другия, останалия свят. Както са отворени сърцата на православните при влизане

през портата на българския Атонски манастир „Свети Георги“. Там още при указателната табела ги посреща малка икона на светеца-покровител, оставена от Николай при неговото отиване като поклонник: „Поклонникът трябва да остави нещо...!“. И Фитков остава.

Радва се пак – негово копие на Севт III наскоро отива като подарък за актьора Васил Михайлов.

Майсторът от Казанлък оставя свои следи в София, Русе, Бургас, Пловдив... Из далечна Азия. По Европа. И по всекидневните си пътеки: от дома към пазара, към Галерията, редакцията на „Искра“, Музея на фотографията и към къщата на Чудомир... Като него спира за по две приказки с казанлъчани.

С лъчиста усмивка и отворено сърце. И нов бял лист с молив някъде в джоба.

Диана Рамналиева

name:erotic
bronze
high:5.9
inches
(150mm)

мийа. Кандидатствал шест пъти и накрая осъзнал, че нещата у нас стават по друг начин. И намира работа в „Арсенал“. Започва в производственото леене.

Насърчението на Доко

Фитков признава, че смелост за изкуството му дава казанлъшкият скулптор Доко Доков. Случайно познанство, „почти – съсед“: „Я, как хубаво усещаш нещата!“. Доко му помага за проект в Холандия и пано за Абу Даби. Открехва се вратата към художественото леене. Шестте години в цветната леярна си остават основата, над която почти 40 години Фитков усъвършенства занаята от производството към изкуството. Влошеното здраве го праща зад конструкторското бюро. Но от леенето не се отказва. След три петилетки в завода, при кризата през 1999-а, той излиза на свободния пазар. И така вече 20 години.

още – това е мъжка работа. Като скулптурирането в Античността.

Пътеките на Стефан Шишков

Николай прави калъпи и отливки за всички казанлъшки скулптори и дообработва техни неща. Участва в големи проекти като 5-метровия паметник на Кирил и Методий в Пазарджик с автор Спас Киричев. Заедно с Ваньо Колев издигат бюста на Ботев в казанлъшкия „Розариум“ с подкрепата на арсеналската група „Експерти за Казанлък“, днес „Алтернативата на гражданите“. 15 години Фитков работи тиражна скулптура от неръждаема стомана за Холандия.

Ръка за тази работа му подава Стефан Шишков. Това отваря света за майстора от Казанлък. Релеф на Патриарх Евтимий за Бачковския манастир. 12 камбани за френска епископия. Сре-

ЗЛАТЮ БОЯДЖИЕВ

„Златната четка“ на България

Златю Бояджиев /1903-1976/ е един от най-самобитните български живописци на 20 век, със силно изявена индивидуалност. Известен е като Световния зограф, Златния Златю, Златната четка, Ненадминатия живописец от Брезово.

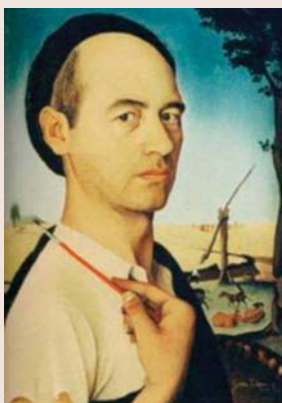
Два периода бележат творческия му път: преди и след тежкия инсулт през 1951 г., след който рисува с лявата си ръка. Сред най-известните му творби са „Село Брезово“, „На трапезата“, „Две сватби“, „Брезовски овчари“.

Народен художник, Герой на социалистическия труд, лауреат на Димитровска награда, носител на орден „Кирил и Методий“ – I ст., на наградата на СБХ „Владимир Димитров-Майстора“. Член-кореспондент на Академията на изкуствата на ГДР. Почетен гражданин на Пловдив.

След 1989 г. феноменът Златю Бояджиев се превръща в мания за колекционерите. Картините му са най-скъпите, най-крадените и най-фалшифицираните у нас. Най-често е имитиран вторият му период, защото майсторството му в първия е непостижимо за фалшификаторите. През последните години се водят спорове за собствеността на някои от шедьоврите му. През 2014 г. с решение на ВКС на наследниците му са върнати „Баташкото клане“, „Обяд на моето семейство“, „Кукери“, „Мъж на колене“ и „Разстрел“.

За него са написани няколко книги и монографии, създадени са документални филми, откривани са юбилейни изложби.

По повод 110 г. от рождението му БНБ пусна 4000 бр. юбилейни монети от 2 лв. През 2018 г. картините му смяха австрийската публика – по повод българското председателство на ЕС в „Дом Витенщайн“ във Виена бе открита изложбата „Златю Бояджиев – живописец на традиционния български бит“. През 2020 г. в Брезово е открит негов паметник. На негово име е учредена фондация.

Шедьоврите на Златю Бояджиев са сред най-предпочитаните в държавните институции у нас. Картината му „Стадо говеда“, например, доскоро се намираще в президентския кабинет. Днес картини на големия майстор се съхраняват в НХГ-София, в Пловдив, в много галерии в страната и Европа, в частни колекции.

Живописецът от Брезово.

Златю Георгиев Бояджиев, наричан още Златю или Злати, е роден на 22 октомври 1903 г. в с. Брезово, Пловдивско. Той е най-големият от петте деца в семейството. Средното си образование завършва в Търговската гимназия в Пловдив. Работи като архивар в Брезовския съд и като пощенски раздавач в Бургас. През 1926 г. се запознава с Васил Барakov и Давид Перец. С тях 4 години, до 1932 г., когато завършват Художествената академия в София при проф. Цено Тодоров, дели една квартира-ателие. Тримата сформират легендарната група Барачите, дала началото на Южнобългарската школа. В Родопите обикновено отсядали в Чепеларе, където живеела сестрата на Барakov. След показана обща изложба пътищата им се разделят. Перец заминава за Франция, Барakov работи в Пловдивския театър, а Бояджиев става учител в Трета софийска мъжка гимназия.

Сключва брак с Цветана (Цена) Иванова и заминават за Асеновград. Там се раждат децата им Георги, който също става художник, и Радка, която става лекарка. Внуците на Златю Бояджиев, деца на Георги, са Цена – галеристка, и Златин – филолог. Като малка Цена позира на дядо си в дебелите шаячни дрехи при 40-градусова жегла, за отплата получавала стотинки за сладолед.

Първият период. Златю Бояджиев става учител в Пета пловдивска гимназия. Оттогава е приятелството му с Владимир Рилски и Цанко Лавренов. През 1935 г. Барачите отново участват в обща изложба в Пловдив. През 1939 г. Бояджиев заминава за Италия, а когато се връща, всички забелязват промяната в стилистиката му под влияние на ренесансовите майстори, най-вече на фламандския живописец Питер Брьогел Старши. През 1942 г. той участва с две картини в XXIII Биенале във Венеция – репродукцията на „Брезовски овчари“ е поместена в специален брой на „Arte mediterranea“, а „Пъдаря“

е откупена. През 1946 г. открива първата си самостоятелна изложба в София – представени са най-значимите му творби от т. нар. първи класически период. С група художници заминава за Румъния, където е отличен от румънското правителство със златен медал.

През първия период Златю Бояджиев създава едни от най-ценните си платна със сюжети от селския бит – изключително висока живопис. Повечето от произведенията му – „Брезовски овчари“, „На нивата“, „Свинарка“, „Мини Перник“, „Бригадири“ и др., са собственост на големите музеи. От този период са и портретите му: „Портрет на бащата на художника“, „Майката на художника“, „Семеен портрет“ и др.

Брезовски овчари

Инсултът. Една вечер, през есента на 1951 г., художникът се прибрал много уморен и със силно главоболие от Димитровград, където рисувал големи платна в Азотно-торовия завод. Последвал тежък инсулт, с парализирана дясна част на тялото. В болницата две седмици бил между живота и смъртта – неподвижен и без говор. Възстановяването му било изключително бавно, обущал трудно. През април 1952 г. започнал да прави по няколко крачки. На 49 г. художникът-работолик проходил отново. Но дясната ръка... с нея не можел да пише, като ли да рисува. Един ден старата му майка тикнала в ръцете му блок и молив и застинала в поза – за да я рисува. Всички били удивени от приликата. И отпразнували този успех! Рисувал „пô иначе“ отпреди, но се втурвал след всеки

сюжет или образ, изправил се на пътя му. Сменил и цветовете – вече предпочитал по-светлите и весели тонове: охрата, жълтото, червеното...

Вторият период. През тези години той бил „тържествено самотен“, по думите на Светла Москва. Критиците се удивявали от човешките му възможности, специалистите говорели за комбинациите от техники, с които майсторът – познавач на народния бит и душевност, рисувал с лявата си ръка. Подвиг, който не е по силите на всеки. От този период са шедьоврите му „Говедар“, „На паша“, „Стълпотворение“, „Почивка“, „Угари“, „Родопска сватба“ и още много други оригинални творби – с подчертана експресия и драматизъм. „Не като обикновено делнични дни, а като празници рисува художникът трудните дни на косачи, орачи, овчари и дървари, работещи из брезовския кър...“, пише Цанко Лавренов, който пръв му пролетнал ръка, вдъхнал му кураж, организирал негова изложба и публикувал единствената за времето монография за него.

С Цена пътували до Москва, Петербург и другаде. В Париж в Монпарнас, той често присядал на тротоара и нахвърлял поредната скица, правел „мигновени“ портрети на минавачи и им ги подарявал за спомен.

Саможертвата на сина. Георги Бояджиев-Бояджана, художник с над 20 самостоятелни изложби /починал през 2013 г./, бил 6 години и хамалин в организирата на Филипово, за

да може да плаща лечението на баща си. Спомня си: „В ателието баща ми пристигаше към 6,30 ч., работеше докъм 11,30, вземаше рейса от хотел „Марица“ и отиваше да обядва във вегетарианския ресторант. Следобед отново идваше в ателието, дремаше малко и продължаваше да работи докъм 4 ч. Всеки ден правеше по една картина“. Големите платна, които Георги опъвал и грундираше, рисувал по-дълго. В дома им имало купища скицици, изпълнени с хора, дървета, животни. Когато рисувал, постоянно казвал: „Искам да има светлеет! Слъннце!“

През 1968 г., с помощта на сина си, маестро направил голяма изложба в София. Впечатлението от нея било зашеметяващо, пресата го нарекла „Златен Златю“. Последвала самостоятелна изложба в Пловдив.

От 1970 г. е шедьовърът му „Две сватби“, рисуван специално за заседателната зала на българското посолство в Париж, където се намира и сега. Сватбата е чест сюжет в творчеството му, в този случай сватбите са две – мюсюлманска и християнска.

За него парите не били най-важното. Често подарявал картини. Не търпял вкъщи да не се работи. Когато децата отивали на работа или на училище, бил много доволен и казвал бавно: „Работа! Браво!“

През 1972 г. е открита негова изложба в Париж – с 30 картини, рисувани по време на престоя му там. Известно време рисува в Германия, Белгия, Холандия, Испания.

Веднъж художникът отишъл на концерт на Лили Иванова в Летния театър в Пловдив и ѝ казал, че иска да я нарисува. Когато отишла в ателието му, я помолил да не се усмихва, искал да я нарисува сериозна. Портретът, един от най-ценните в дома на певецата, рисуван с лявата ръка, бил готов за два дни.

Вторият инсулт, непобеденият. Четвърт век художникът рису-

вал с космическо съвършенство само с лявата си ръка. Последните му години били изпълнени с интензивен труд, богато творчество и изложби. На 2 февруари 1976 г. Златю Бояджиев получава втори инсулт и умира в Пловдив.

Кръглата масичка в Млечния бар на Главната, любимото място на маестро, отдавна я няма. Няма го и барът. Но неспокойният му дух броди из калдъръмите на Стария град, а фигурата му се откроява все така могъща на националния ни хоризонт.

В любимия му Пловдив днес се организира детски пленери, в които децата рисуват, вкл. само с лявата ръка, картини по мотиви

Две сватби

ското внушение на Ван Гог, с овчата миризма на брезовските баири, извезано върху шаяка на каракачанските кервани и нестинарските хора, многовековния опит на европейското изобразително изкуство с родната традиция. Това стори Златю Бояджиев за този пусти български народ, дето все се приобщава при някоя цивилизация и все държи за своето“. Пророчески са думите-обобщение на Васил Барakov: „Златю е извън и вътре във времето, защото само времето може да се бори с него“.

Мария Рашкова

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев. **Редколегия:** Юлия Младенова – гл. редактор, Първолета Петкова, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Мария Пискова, Искра Буюклиева, Венко Юнаков. **Със съдействието на КНСБ и КТ „Годкрепа“ в „Арсенал“ АД.**

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“: e-mail: tribuna.arsenal@gmail.com; Юлия Младенова: 0882 98 70 14, e-mail: julia_mladenova@abv.bg, Първолета Петкова: 0887 84 65 34; Диана Рамналиева, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg; Мария Рашкова: 0882 98 70 12